

‘IK HEB EEN BLOEMKOOLEN EN CHARLOTTE WAS

‘Toen ze hun zwangerschap aankondigden met Kerstmis, kreeg iedereen een babyhemdje met daarop ‘Made in Italy’. ‘Dankzij mijn bloemkool!’ Mireille De Gucht kijkt duidelijk uit naar de komst van de jongste De Gucht. En Jean-Jacques, die begint ook al te dagdromen: ‘Met de kleine naast me in mijn oude volkswagenbusje: dat zie ik helemaal zitten!’

Noem het gerust een typisch tafereel ten huize Jean-Jacques De Gucht (29). De jonge toekomstige vader die net het laatste onderdeel van een kinder kast naar boven heeft gesleurd en mama Mireille die vooral meteen opmerkt hoe het huis van Jean-Jacques er behoorlijk rommelig bij ligt. Waarna een geanimeerde discussie ontstaat over de werkmannen beneden, Jean-Jacques die onlangs door zijn moe-

Jean-Jacques en Mireille De Gucht: ‘Als familie klitten wij altijd samen, daar hebben we de belastinginspectie niet voor nodig!’

Mireille en haar man Karel op het huwelijk van hun zoon: stralend van trots.

NAKENDE BABYGELUK VAN ZOON **JEAN-JACQUES**

IN HUN BED GELEGD, DIRECT ZWANGER'

Met Charlotte: 'Ik ben niet méér van haar gaan houden door dat huwelijk.'

der werd betraapt met een zweil in de handen - 'Ze begon mij gewoon uit te lachen!' - en het houten terras dat door Jean-Jacques onder handen wordt genomen: 'Een verschrikkelijk werk!' Om de sfeer wat ernstiger te maken, hebben we het eerst nog even over het droomhuwelijk van de jongste De Gucht met zijn Charlotte, ondertussen bijna een jaar geleden. 'Een droomweekend', aldus Mireille. 'Iedereen heeft op een gegeven moment wel tranen in de ogen gekregen.'

Jij ook, Jean-Jacques?

JEAN-JACQUES: Euhm, toch niet. Kijk, een huwelijk is iets heel mooi, en ik ben uiteraard ook niet blind voor de symboliek ervan en dat ik mijn 'madam' eindelijk mijn 'vrouw' kan noemen. Maar een huwelijk heeft mij niet méér van Charlotte doen houden dan ervoor. 't Zou nogal triestig zijn moest ik

daar een huwelijk voor nodig hebben.

Begin augustus komt jullie eerste kindje eraan. Is iedereen er klaar voor?

JEAN-JACQUES: Kijk maar eens beneden in de gang. Daar ligt een lijstje klaar en mama heeft zich al opgegeven om geregeld babysit te zijn.

Vorig jaar zei je nog dat je nooit zou toestaan dat je een vaste dag zou inspringen.

MIREILLE: Hola, daar blijf ik ook bij. Ik zetel twee namiddagen als politierechter in Aalst. Dan heb ik gedaan tussen vijf en zes uur, en dan wil ik gerust het kindje gaan halen in de crèche. (snel) Voor zover ik geen vergaderingen heb, hé. En ik wil daar niet eeuwig aan vastgebonden zijn ook. Karel en ik willen wel op reis kunnen gaan wanneer we dat willen.

JEAN-JACQUES: Die hulp zullen we alleszins heel goed kunnen gebruiken. Charlotte geraakt nu op geen enkele manier voor zeven uur 's avonds thuis van het werk. Ik zie niet in dat dat zal veranderen wanneer de baby er is. En ik ben meestal nóg later thuis.

Waardoor je dus toch het oma-gevoel begint te krijgen, Mireille.

MIREILLE: Het wordt mammie, maar inderdaad: ik ben al meer betrokken dan ik vooraf had gedacht. Karel ook trouwens, hij kijkt er enorm naar uit. Je zou hem moeten

zien, hij is nu bezig met de renovatie van een wiegje dat al jaren gebruikt wordt in de familie. Hij heeft het afgeschuurd, minutieus herschilderd en binnenkort laat hij het stofferen. Daar is hij gepassioneerd mee bezig.

Ook vorig jaar nog zei je dat een kleinkind wel mag, maar dat het zeker niet te snel moest komen.

MIREILLE: Tja, daar zijn we toch al redelijk snel van afgestapt. We hebben zelfs eens een bloemkool in het bed van Jean-Jacques en Charlotte gelegd.

Excuseer?

MIREILLE: 't Was een gigantisch exemplaar dat we gekweekt hadden in onze groentetuin in Italië. Ze zouden komen logeren tijdens het weekend van de eerste november, dus had ik dat klaargelegd op hun bed. Karel zei nog dat het misschien iets té suggestief was...

JEAN-JACQUES: Misschien?

MIREILLE: Het heeft alleszins gewerkt, hé. Met Kerstmis, toen ze de zwangerschap aankondigden, kregen we allemaal zo'n babyhemdje van hen cadeau. En wat stond daarop? 'Made in Italy'. Voilà!

JEAN-JACQUES: We konden niet voorspellen dat het zo vroeg zou komen natuurlijk. Ik ken mensen die al jaren proberen, zonder succes. En bij ons was het de eerste keer al raak.

Het nachtelijke opstaan, zijn daar al duidelijke afspraken over gemaakt?

JEAN-JACQUES: Ik slaap redelijk goed door, maar ik veronderstel dat Charlotte mij wel wakker zal maken. (lacht) Met plezier. Ik wil zo veel mogelijk stappen uit het ▶

MIREILLE

'Ik wil mammie genoemd worden, niet oma'

MIREILLE DE GUCHT

► leven van ons kind meemaken. Maar ik zal er mijn leven niet tota- taal voor omgooien, Charlotte ook niet trouwens. Ze zal fulltime blij- ven werken, wat ik toejuich, en ik zal m'n ambities ook niet aanpas- sen. Het wordt organiseren, maar dat lukt wel.

MIREILLE: En toch ga je nog *ver- schieten* over de impact die zoiets heeft op je leven. Dat verandert wél alles. Een kind heb je voor al- tijd, daar moet je bij elke stap in het leven rekening mee houden.

Het afgelopen jaar was er niet alleen goed nieuws te melden.

De gemeenteraadsverkiezingen hebben toch voor een kater gezorgd, niet?

JEAN-JACQUES: Ach, ik kan best tevreden zijn met onze score, die is beter dan in de meeste andere ste- den. Op twee stemmen na hadden we trouwens nóg een zetel binnengehaald in de gemeenteraad. Maar goed, de teleurstelling is er vooral over wat er nu met Aalst aan het gebeuren is. In deze coalitie was ik nooit meegestapt, omdat ze is gebouwd rond enkele ex-Vlaams Blokkers. Het resultaat is er ook naar. Aalst wil zich nu plots profi- leren als een stad die niets met

Brussel te maken wil hebben, waar de Belgische vlag niet meer gebruikt mag worden, waar elk straatnaambordje moet worden op- gesmukt met een Vlaamse Leeuw. Da's een kleingeestigheid die grenst aan het absurde. En dat ter- wijl er vooral aan werkgelegenheid gewerkt moet worden. Maar daar is alles dus stilgevallen, en dat stoort mij.

Zien jullie zelf grote parallellen met de familie De Croo, ook een liberale familie met een zoon die in de politieke voetsporen van z'n vader treedt?

MIREILLE: Da's toch een andere generatie. Ik vind Karel nog een jonge man in vergelijking met Her- man.

JEAN-JACQUES: Ik zie mezelf ook niet meteen als een generatiege- noot van Alexander. 't Is niet zo dat ik hem om raad vraag over de pro- blemen rond het zijn van 'de zoon van'. Dat heb ik veel meer met Frank, de zoon Patrick Dewael. Wij hebben samen gestudeerd, hebben dezelfde leeftijd, da's toch nog iets anders. Ik ken Alexander alleen van de politiek.

Er zijn toch parallellen te trekken: jullie hebben allebei als familie de

Jean-Jacques met z'n Volks- wagen: 'Ik zie mezelf er al in zitten, met de kleine in de Maxi-Cosi naast mij. We kunnen zelfs kamperen met dat ding. Al- leen Charlotte nog overtui- gen nu.'

perceptie tegen als het over jullie rijkdom gaat.

JEAN-JACQUES: Rijkdom? Daar zeg je het, da's perceptie.

Die wellicht in de hand wordt ge- werkt door die beelden van jullie vakantievilla in Italië, en onlangs nog de De Croo's op hun paard in hun gigantische boomgaard.

JEAN-JACQUES: Kijk eens achter u, daar staat mijn boomgaard: een mini-appelboompje.

MIREILLE: Die boomgaard van hen zal wellicht ook al generaties ei- gendom zijn van de familie. Da's bij ons ook, het huis waar Karel en ik in wonen was vroeger van m'n overgrootouders. Ach, we leven ook in een maatschappij van jaloezie. Er wordt toch zo graag geke- ken naar hoe goed anderen het wel hebben.

JEAN-JACQUES: Ik trek mij alles- zins niets aan van die perceptie. Moet ik dan anders gaan leven? De

lonen van politici zijn trouwens al- lemaal terug te vinden op internet. Ons leven is sowieso publiek, en dan is zelfs dat huis in Italië voor iedereen interessant blijkbaar. Maar neem nu mijn eigen huis: ik heb dat gekozen omdat ik vond dat er veel lichtinval was, niet omdat ik er rekening mee hield wat de mensen daarover zouden denken. Trouwens, we zijn ondertussen en- kele jaren later en nu pas zijn ze de gang aan het rooveren. Dat zegt toch ook iets?

De jacht van de fiscus die Karel al jaren beticht van fraude, weegt dat op de familie?

JEAN-JACQUES: Dat weegt omdat het een totaal onrechtvaardige jacht is. En daar is het laatste woord nog niet over gezegd. Dat onderzoek wordt nu al jaren ge- voerd, maar er is nog nooit iets ge- vonden. En toch verschijnen die berichten rond elke verkiezingspe-

De De Croo's in hun gigantische boomgaard: 'We leven in een maatschappij van jaloezie. Er wordt toch zo graag gekeken naar hoe goed anderen het wel hebben', aldus Mireille.

WONING BART DEBIE VERNIELD EN HIJ VERDENKT ZIJN EX

riode in de kranten. Natuurlijk tref je daar een politicus mee. Met zo'n berichten scoor je niet echt.

MIREILLE: Een 'operatie beschadiging' noem ik het. Gevoerd door één inspecteur bij de BBI.

Zijn jullie dan zo'n familie die bij tegenstand samenklit en de strijd tegen de rest van de wereld aangaat?

MIREILLE: Daar hebben wij de belastinginspectie niet voor nodig, hoor! (*lacht*)

Jouw oudste zoon Frédéric woonde lang in New York, maar is nu weer in het land. Dat doet een moederhart deugd wellicht?

JEAN-JACQUES: Deugd? Ze is in de zevende hemel! Die band tussen hen, da's niet te schatten.

MIREILLE: Zég! Natuurlijk ben ik blij dat hij er is. Maar ik zal m'n kinderen nooit tegenhouden als hun dromen in het buitenland liggen, hoor.

JEAN-JACQUES: Hij is nu leraar wiskunde trouwens, in afwachting van z'n eigen zaak die hij wil opstarten. Politiek is niet meteen iets voor hem, ik denk dat hij net iets te veel op z'n privacy gesteld is.

Wat vindt een politierechter er trouwens van dat haar jongste zoon elke zomer de straten onveilig maakt met een oldtimer volkswagenbusje?

JEAN-JACQUES: Hola, dat busje is volledig in orde, hé. Ik heb alleen een probleem met de motor van de ruitenwisser nu.

MIREILLE: Dat zal wellicht niet zo veilig zijn als een moderne auto, maar er bestaat ook nog zoiets als vrijheid. En die gun ik hem van harte.

JEAN-JACQUES: Maar het klopt inderdaad dat ik bij de kleinste botsing wellicht minstens m'n teen breek, want de gaspedaal zit zo goed als tegen het voorlicht. Een ander nadeel is dat de carrosserie roest terwijl ge ernaar kijkt. Maar ik zie mezelf er toch al in zitten, met de kleine in de Maxi-Cosi naast mij. We kunnen zelfs kamperen met dat ding. Alleen Charlotte nog overtuigen nu. (*lacht*)

■ FREDERIK VELGHE

'ALS IK HAAR VIND, MAG JE ZE KOMEN HALEN IN STUKJES'

Het gaat Bart Debie niet voor de wind. Nadat eerder zijn ex-vriendin Liz Ellenz het onfrisse verhaal deed van hun relatiebreuk en hij haar van weerwoord diende, is zijn woning nu één grote ravage. Het werk van zijn ex, zo meent Bart.

Dreigende taal van Bart Debie op zijn facebookpagina: 'Mijn melding aan justitie: op jullie moet ik niet rekenen. Ik ben Bart Debie, weet je wel. De man die geen rechten heeft in dit klote land. Dus bij deze deel ik officieel mee dat wanneer ik deze dame vind voor jullie ze vinden, je ze mag komen halen in stukjes.'

Met 'deze dame' doelt hij op Liz Ellenz, de zwarte schone met wie hij zich verloofd had. Hun relatie liep onlangs op de klippen en dat doet de gemoe'deren blijkbaar hoog oplopen. Vorige week dreigde Liz ermee zijn ruiten in te gooien en in te breken in z'n woning, nadat Bart haar de toegang tot het huis geweigerd had. Tenminste, dat beweert Debie in het bewuste Facebookbericht. Hij bracht de politie op de hoogte, maar terwijl hij les stond te geven in Genk, werd er toch ingebroken.

URINE

'Haast al mijn meubels zijn beschadigd, zelfs de hoezen van mijn zetels zijn gestolen, een tv, de pc van mijn bedrijf, een dure etikettenmachine, 800 euro aan cash geld, mijn telenet decoder en home cinema is vernield. De volledige kinderkamer van Eline (twee kinderbedden, lattenbodems, matrassen, dekbedden, lakens, kussens, ALLES is weg) (...) Letterlijk al mijn dochter haar kleren zijn ontvreemd, mijn dochter heeft NIKS meer. Op mijn bed is er ge-urineerd. Mijn kledij is uit de dressing getrokken en ofwel verscheurd, versneden of er op geplast. (...) Een huiszoeking op haar appartement in Oostende bracht enkel aan het licht dat ze verdwenen is.'

We hebben Bart Debie gebeld voor een reactie, maar hij wilde niet verder ingaan op de kwestie.

■ KAV

<<<Weerwerk>>>

VERVOLG VAN PAGINA 151

DE CROO

@ Ik las het artikel in Dag Allemaal nr. 17 over Alexander De Croo die zijn dienstwagen in een autovrije winkelstraat liet rijden om te shoppen voor zijn vrouw. Ik hoop dat de minister zich schaamt. Hij zegt altijd - op een zeer arrogante manier - wat wij gewone mensen allemaal moeten doen en laten. Dat hij eens naar zichzelf kijkt! Hij zegt dat hij hard werkt. Wij werken ook heel hard en verdienen daarbij veel minder. Het is een schande. Maar het leven zal doorgaan, zeker? Net alsof er niets is gebeurd.

P.P.

JOSJE

@ Ik wil reageren op de brief van mevrouw Van Molle uit Zaventem in Dag Allemaal nr. 17. Deze dame wil Josje op basis van haar uiterlijk en nationaliteit weg uit K3. Ik ben geschokt dat er anno 2013 nog zulke bekrompen, wereldvreemde en ronduit racistische mensen te vinden zijn. Het meest triestige aan deze zaak is dat mevrouw Van Molle blijkbaar zelf kinderen heeft, die ze ongetwijfeld haar verwerpelijke wereldbeeld zal meegeven.

KOOS DE KLEINE LINCENT

NEPWERKLOZEN

@ Tweeduizend nepwerklozen moeten niet eens vrezen voor een strafrechtelijk onderzoek. Zowat tien miljoen euro kregen zij tussen 2003 en 2011 uitbetaald. In plaats van één jaar schorsing zouden ze levenslang geen cent meer mogen krijgen. Wij zullen wel torenhoge belastingen betalen. Ziek word je ervan.

PASCALLE DE BLOCK

LOKEREN

LEES VERDER PAGINA 166